

Eliška Isaiášová: Cesta do nitra šílenství

12. 10. 2016

Před chvílí jsem se probral. V hlavě stále cítím pulzující bolest, ne však tak pronikavou, jako když jsem otevřel oči. Nacházím se v jakési místnosti, nikdy předtím jsem zde nebyl a nemám tušení, jak jsem se sem dostal. Může to být nějaký pokus? Nebo žert? Dveře jsem zkoušel otevřít. Jsou zamčené. Není zde jediné okno. Nedokážu říct, zda je noc, či den. Místnost je chladná a pustá. Zkoušel jsem se zaposlouchat do ticha, jestli nepostřehnu aspoň jediný zvuk, který by mi dal najevo, že se v mém okolí může nacházet živá duše, ale marně. Jen ticho. Byl bych schopný slyšet i dopad špendlíku. Snažím se moc nepanikařit, někdo sem musí určitě zanedlouho přijít. Nemohou mě zde držet navěky. To je přeci nemožné.

13. 10. 2016

Včerejší čekání v naprostém tichu mi připadalo nekonečné. Nepamatuji si, kdy jsem upadl do spánku, ani jak dlouho jsem spal. Doufal jsem, že až se vzbudím, ocitnu se opět ve své útulné posteli. Že by tohle vše mohl být snad jen sen, který působí až moc reálně. Ale nic takového se nestalo. Jsem pořád zde. Sám.

Prohledával jsem každý kout s nadějí, že najdu cestu ven. Snažil jsem se vnímat každičkový detail, cokoliv, co by mi pomohlo uprchnout. Řval jsem o pomoc z plných plic a vyčkával, jestli někdo mou prosbu o záchranu neuslyší, ale zdá se, že jsem křičel pouze do prázdnoty. Vyčerpáním jsem klesl na kolena a potichu se modlil, abych se dostal z tohoto místa živý a celý. Zachraňte mne. Najděte mě. Prosím. Budu vám nadosmrti vděčný.

14. 10. 2016

Měl jsem neklidnou noc, plnou nočních můr. Necítím se vůbec odpočatý. Připadá mi, jako bych zde byl zavřený celou věčností. Jsem posedlý myšlenkou, jak se dostat ven. Snažil jsem se oddělat dřevěné parkety, ale drží pevněji, než jsem očekával. Někdo si s tímhle musel dát opravdovou práci.

Vzpomínám si, jak jsem si vždycky přál mít věčný klid a mír. Měl jsem být se svými přáními opatrnější. Momentálně bych dal vše za to, aby mi někdo dělal společnost. Potřebuji kontakt s lidmi. Obávám se, že pokud se mi ho nedostane, dočista zešílím. Nikdy jsem si neuvědomoval, jak je něco takového důležité. Měl jsem si více vážit společnosti. Nedával jsem svým přátelům zájem najevo. Začínám toho litoval. Jsou to lidé s dobrým srdcem.

15. 10. 2016

Ticho v místnosti je tak hlasité, až se mi zdá, že mi každou chvíli roztrhá ušní bubínky. Mám pocit, jako by se na mě hroutily stěny. Jako by se snažily dosáhnout až ke mně. Snaží se mi snad říct, že jsem zde uvězněn navždy? Že nemám šanci opět spatřit svět a znovu vnímat pocit slunečních paprsků hladících mne po tváři? Nebo pocítit ten specifický letní vánek, dotknout se prvního sněhu v zimě či pozorovat, jak se celá krajina na podzim mění? Nic z toho už nikdy nezažiji? Už se nikdy upřímně nezasměji žádnému vtipu, jen tak neprohodím pár slov s člověkem, kterého jsem dlouhá léta neviděl, nebo nepocítím lidský dotek? Je opravdu možné, že bych zde mohl zůstat navždy? Snažím se mít stále naději, že až otevřu oči, uvidím před sebou něco jiného než tmavou a pochmurnou místnost. Nevím, jak dlouho jsem toto schopen vydržet.

16. 10. 2016

Byl jsem světem zapomenut...?

17. 10. 2016

Začínám mít pocit, že tady nejsem sám. Nedokážu vysvětlit proč, mám v sobě pouze takovou... domněnku. Případá mi, že cítím něčí společnost. Dny mi splynuly do sebe, data do deníku píšu už jen podle toho, kdy se probudím. Cítím se být stále zranitelnější. Jako bych byl už jen malá troska v tomhle velkém světě. Nedokážu se smířit s myšlenkou, že bych tu mohl zůstat navždy. To jsem byl všem celou dobu tak lhostejný? Nemohu se smířit ani s tím. Že se neobjevila žádná z mně známých tváří, aby skončila tohle trápení. Nemýlil jsem se, když jsem napsal, že to jsou lidé s dobrým srdcem?

18. 10. 2016

Slyším tiché šustění a šepot po celé místnosti. Stěny vypadají, jako by se na mě jedovatě usmívaly. Jako by si ze mě utahovaly a smály se, že jsem skončil tady a nikdo pro mě nepřišel. Proklínám je všechny. Mám v sobě obrovské množství hněvu, nemůžu snést ten pocit osamění a zoufalství, nemůžu snést ani ty prokleté stěny.

Bouchal jsem pěstí do ní tak dlouho, dokud jsem ji nepřestal cítit. Zed' zůstala slabě prohloubená a moje krev na ní začíná zasychat. Nemohl jsem vydržet ten její úšklebek. Vypadal jako posměšek kočky, která ví, že jí její kořist už nemá šanci uniknout.

19. 10. 2016

Hlasy začínají být hlučnější. Neslyším přesně, o čem mluví, ale myslím, že mluví na mě. Vysmívají se mi stejně jako stěny? Možná se mi snaží poradit, jak se dostat ven. Je zde šance, že to jsou lidé za dveřmi? Snažil jsem se bušit na ně co nejsilněji, kdyby tomu tak náhodou bylo. Koutkem oka někdy zahlédnu stín. Přestávám rozeznávat, co je skutečné a co ne. Mám strach, často mi dělá problém dýchat. Jsou nebezpečné? Je možné, že by mi mohly ublížit? Pokud zemřu, zemřu sám, nikdo nebude vědět, co se mi stalo, ani proč jsem zmizel, dokonce nebudou mít ani tušení, kde se nacházím. Další stín. Další. Další. Křičím na ně, aby mě nechaly být, ale neposlouchají mě.

20. 10. 2016

Sedím přikrčený v koutě místnosti. Hlasy mi šeptají mé jméno. Začínám jim rozumět. Jsou to věty z minulosti. Snažím se jim vzdorovat, zacpávám si uši, ale ony si ke mně stejně vždy najdou cestu. Prosím je, aby toho nechaly. Stejně mě neposlouchají. Krmí se snad mým trápením a bolestí? Je to to, co chtějí? Začínám vidět stíny nejen periferně. Čas od času zahlédnu něco proběhnout přes místnost, někdy jen postávat v rohu. Nevím, co jsou zač, ale děsí mě k smrti. Když zavřu oči, vidím je také. Jsou to jen černé šmouhy ve tvaru lidské postavy. Nejde tomu uniknout, pronásledují mě všude. Dostaly mě.

21. 10. 2016

Šepot se mi dostává do hlavy. Dovolil jsem jim to. Ale nebylo to záměrné. Nemyslel jsem si, že by to mohlo být tak hrozné. Možná bych z nich dostal způsob, jak tohle místo navždy opustit. Snaží se ovládat mé myšlenkové pochody, cítím to. Mluví na mě skrz mou mysl. Odmítám je poslouchat, ale jsou trpělivé. Možná budou chtít vyčkat, dokud se jim nepodvolím. Je těžké je nevnímat. Narážejí na věci, kterých jsem ve svém životě litoval. Dávno jsem je vypustil z hlavy, ale ony mi je opět dostaly zpět. Proklínám je. Proklínám je za tu nesnesitelnou bolest, kterou mi způsobují. Myslel jsem, že jsem se přes tyhle věci navždy přenesl. Ukázaly mi pravý opak. Chtějí, ať si myslím, že jsem špatný člověk? Co je jejich cílem?

Stíny vidím ostřeji. Mají pronikavé světlé oči, kterými na mě upírají zrak. Chtějí po mně také něco? Přestal jsem je prosit o zmizení. Začal jsem na ně naléhat, aby mi pomohly. Vždy se na mě jen koukají, jako by mi chtěly číst v duši. Urazil jsem je snad tím, že jsem nechtěl jejich přítomnost? Mohou mi to takhle oplácet?

22. 10. 2016

Slyším jen hluk ze všech stran. Kompletně jsem ztratil kontrolu nad svou myslí. Nedokážu říct, jestli jsou ty postavy reálné, nebo ne. Neustále na ně mluvím, prosím je na kolenou, ale nikdy mi neodpoví. Jen na mě zírají. Cítím se, jako by mě měly celého už přečteného. Každou věc, kterou jsem kdy udělal. Každou mou vlastnost, ať už dobrou, či špatnou. Každou myšlenku, která se mi kdy vyrojila v hlavě. Cítím se úplně nahý, celý prokouknutý. Hlasy nepřestávají rvát a já to nedokážu dál snášet. Ničí to každou část mé duše. Připadám si jako pouhá prázdná schránka, které se někdo natrvalo zmocnil. Už to nejsem já. Začínám ztrácet všechny mé dobré vzpomínky. Poslouchám pouze ty ošklivé, nedokážu ani určit, zda jsou reálné, či ne. Zapomněl jsem na hlasy lidí, které jsem měl rád. Dělá mi problém vybavit si i jejich tváře. Dočista jsem zapomněl i na to, kdo vlastně jsem. Ztratil jsem sám sebe. Teď už nejsem nic.